
Szakmai gyakorlat Hollandiában

Kezdetek

Számomra az izgalmak a jelentkezési lap elküldésével kezdődtek. Akkor még nem sejtettem, hogy én is részese lehetek ennek a kalandnak, de elszánt voltam, és úgy gondoltam, megéri a fáradságot. Mikor nekiálltam az angol önéletrajznak és a levélnek, már kicsit bizonytalanabb voltam a sikerben, de félúton már nem fordulok vissza, végül is mit veszíthetek? Mikor ezen is túl voltam, már csak szóban kellett helyállnom. Alig vártam, hogy sorra kerüljek, bármi jobb volt annál, mint az ajtó előtt ülni és várni. Mikor elhangzott a nevem, vettem egy nagy levegőt, és bementem... Életem leghosszabb 15 perce volt, de megérte. Ezután már csak az eredmény miatt kellett izgulnom. Végül jött a levél a hatalmas igen szóval a közepén, és a világ legboldogabb emberének éreztem magam. Sikerült!

Kezdetét vette a felkészülés, melynek első lépése a pszichés felkészítő volt. Ennek keretében három napot töltöttünk Tihanyban. Megismerkedtünk egymással és önmagunkkal, valamint próbáltunk felkészülni egy idegen országban való helytállásra. Az angol nyelvi felkészítés során számos olyan kifejezést tanultunk, amik segíthetik a munkánkat

idegen nyelven. Ezen kívül megismerkedtünk Hollandia természeti adottságaival, híres szülőtteivel, közlekedésével, kultúrájával, ételeivel és szokásaival is saját készítésű prezentációkon keresztül.

Indul a kaland

Az indulás előtt már egy héttel nekiálltam összecsomagolni, a küszöbön állva mégis pánik fogott el, hogy mit fogok itthon hagyni. A balszerencse elkerült aznap reggel, ugyanis minden probléma nélkül, időben érkeztem a reptérre. Az izgalomba némi kíváncsiság is vegyült, ugyanis többek között én is most utaztam először repülővel. Az élmény leírhatatlan volt. A felhők között látni lehetett a folyókat, tavakat és néhány nagyobb épületet is.

Schipholon történt landolás után vonatra szálltunk, amivel eljutottunk Zwolleba, majd ott át kellett szállnunk egy másik vonatra. Sajnos lekéstük a csatlakozást, ezért fél óra várakozás, és egy kis körülnézés lett a „jutalmunk”. Grouba végül busszal jutottunk el, majd várt még ránk egy kis túra a szállásig. Közben az eső

is elkezdett esni, így utunk hátralévő részét esőben tettük meg

Az első hét eseményei

Első nap a leeuwardeni fogadó iskolába, Roc Friese Poortba látogattunk el. Sajnos egész nap esett az eső, ez azonban nem vette el a kedvünket semmitől. Az iskola hatalmas volt, inkább emlékeztetett egy irodaházra, mint egy oktatási intézményre. Az üdvözlés után kaptunk finom ebédet, majd a holland oktatási rendszerrel és Bono hat kalapjával ismerkedtünk. Megkaptuk a közlekedéshez használt chipkártyákat is, így hazafelé már gyakorolhattuk azok használatát.

A hét további intézménylátogatásokkal telt. Ellátogattunk a leeuwardeni kórházba is, ahol megnézhettük a fogászati részleget, a gyermek- és a koraszülött osztályt. Ezután városnézés keretében ismerkedtünk meg Leeuwarden épületeivel, utcáival és csatornáival. A drachteni iskolában képeslapokat készítettünk a családjaink számára, majd egy értelmi sérültekkel foglalkozó intézménybe látogattunk. Első pillanatra kicsit sokkoló volt, ahogy beléptem, de próbáltam szakmai szemmel hozzáállni. A körbevezetés után sétálni mentünk a lakókkal. Közben gyermekdalokat énekeltünk, ami szemmel láthatóan tetszett nekik.

A pénteki program a gyakorlólhely felkeresése volt, mivel hétfőn már ott vártak ránk a kihívások. Mozgássérült és értelmi fogyatékos gyermekekkel foglalkozó iskolába kerültem. Elképzelni sem tudtam volna jobban, ugyanis pont ez a két terület az, amivel később foglalkozni szeretnék. Nem gondoltam volna, hogy nagyobb feladatot fog jelenteni számomra megtalálni az iskolát, mint a három hét gyakorlat angolul.

Mivel én Dorkával egy helyre lettem beosztva, így együtt indultunk útnak. Sajnos elnéztük a buszokat, és sikerült rossz irányba felszállnunk, ami bő kétórás késést eredményezett. Kicsit idegesen és szégyenkezve léptem be az iskolába, ahol Tseard Fabriekkal találkoztunk. Szerencsére mosolyogtak rajtunk egy jót, így kicsit megkönnyebbülve indultunk körbenézni.

Az iskola hatalmas volt. Az épület egyszintes, nincs szükség liftre, így a közlekedés sokkal egyszerűbb. Az általános és középiskola az épület különböző részein van, így a napirend mindenhol sajátos, de a diákok a szünetben találkozhatnak. A magyarországi speciális iskoláktól eltérően itt 10 fős csoportokban folyik a tanítás. A diákok 4 éves kortól 12-ig járnak általános iskolába, majd ezt követően 20 éves korig a középiskolai részbe. A diákok többféle osztálytípusból választhatnak képességeik szerint. Ezek közül egyik a gyakorlati osztály, ahol a hangsúly nem az elméleten, hanem az oktatás gyakorlati részén van. Tantárgyak között szerepel pl. dráma, technika, háztartástan stb.

A tanítás menete és a módszerek is sokban különböznek az általunk használtaktól. Náluk nincs a hagyományos értelemben vett tanóra és szünet, hanem reggel másfél órát tanulnak, ami két tantárgyból áll, majd a tízórai és fél óra szünet következik. Ezután megint tanulnak, majd ebéd és szünet jön, és végül megint tanulás, aztán uzsonna és mennek haza.

Nincs házi feladat, a tanítási blokkok végét sem jelzi csengő, hanem a tanár szól, hogy pakoljanak el.

Módszerek közül előszeretettel használják a kooperatív oktatást, aminek az a lényege, hogy a gyerekek egymástól tanulnak, egymásnak segítenek. Erről a módszerről sokat hallottam a tanulmányaim során, de élőben, megvalósítva látni teljesen más volt, mint elméletben tanulni róla.

A körbevezetés után alig vártam, hogy hétfő legyen, és elkezdhessem a gyakorlatomat. Előtte azonban várt még ránk egy kirándulás. Szombaton Amelandra látogattunk, ahol hatalmas bicikli túra formájában ismerkedtünk a szigettel.

Reggel a holland tanárainkkal találkoztunk, akik nem kis meglepetésemre még elemózsiát is csomagoltak nekünk. Körülbelül egy órás autóút után érkeztünk a kikötőbe, ahol hajóra szálltunk, majd nagyjából ugyanennyi idő múlva Amelandon voltunk. A sziget

káprázatos volt. Nagyon rég bicikliztem utoljára, így most különösen jó érzés volt, ismét kerékpáron ülni. Mivel még sosem jártam tengerparton, nagyon kíváncsi voltam, milyen is lehet élőben. Mikor megálltunk a domb tetején, és ráláttam a lábam alatt elterülő partra, még a lélegzetem is elállt. Hideg volt, fújt a szél, de engem cseppet sem zavart. Megtapasztaltam a szél előnyeit, mert

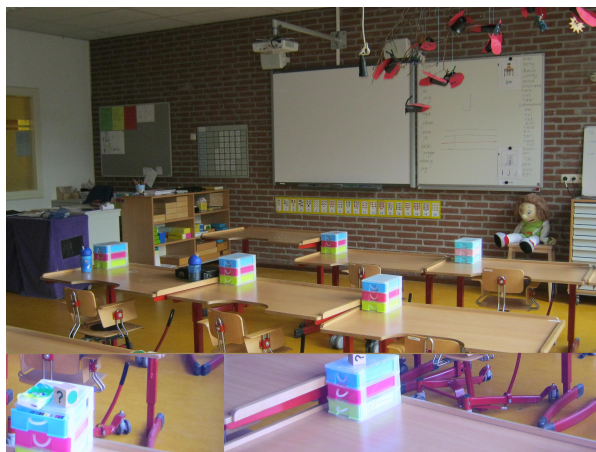
gyönyörűen hullámozott tőle a víz. Sajnos sikerült túl közel mennem, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy bokáig állok a hűvös vízben, de akkor is megérte. A tengerparti séta után lehetőségünk volt körülnézni egy kis faluban, ami a szigeten található. Sajnos közben megeredt az eső is, ami kicsit elvette a kedvemet a sétától.

Munkára fel!

Az első hét programjai után kíváncsian vártam, hogy milyen lesz majd a gyakorlat. Izgatottan indultunk el reggel, igyekeztem mindenre felkészülni, hogy még véletlenül se tudjanak váratlan helyzet elé állítani. Az első találkozó alkalmával Tseard megkérdezte tőlem,

hogy mit szeretnék csinálni a következő három hétben. Azt válaszoltam, hogy mindent, amit csak lehet. Ennek szellemében úgy készítette el a beosztásomat, hogy szinte minden osztályban eltölthettem pár napot. Így volt lehetőségem megfigyelni a különböző osztálytípusokat, módszereket, napirendet, megismertem szinte az összes általános iskolás diákot, tanárt és asszisztenst.

Az első hetet az első osztályban töltöttem. Első feladat a bemutatkozás volt. Kicsit féltem, hogy hogyan fogok majd beszélgetni a gyerekekkel, mivel ők nem tudnak angolul, de a tanár nő megnyugtatóan, hogy majd segít és fordít, ha kell. Miután túlestünk az ismerkedésen, elkezdődött a tanítás. Az elején még nem sok dolgom volt. Igyekeztem jobban megismerni a gyerekeket és a tulajdonságaikat, hogy tudjam, kinek miben kell majd segíteni, és mi az, amit egyedül is meg tudnak csinálni. Később már én is segíthettem az órai munkában. Jó érzés volt, hogy bevontak, és egy idő után már a gyerekek is odajöttek hozzám, hogy segítsék nekik. Tartottam foglalkozást is, magyar szavakat tanítottam a gyerekeknek. Készítettem szókétyákat, aminek az egyik felére magyarul, a másikkra hollandul írtam le a szót. Így a diákok a magyar jelentést tanulták meg én pedig a hollandot.

A gyakorlati idő ellenére a szombati napok továbbra is érdekes kirándulásokkal teltek. Voltunk Amsterdamban, ahol a legszembetűnőbb dolog a közlekedés volt. Rengeteg ember volt a belvárosban, akik a villamossínek mellé sétáltak, vagy bicikliztek. Amikor jött a villamos, félreugrottak, majd visszamentek a sínekre. Számomra megdöbbentő volt, de úgy gondoltam, minden holland szokást azért nem veszek át, és én inkább maradok a járdán. Hosszú listám volt azokról a múzeumokról, ahová el szerettem volna menni, de sajnos nem jutottam be egybe se. Kevés volt az idő, és a nézelődés, sétálgatás mellett nem sikerült mindent megvalósítani.

A harmadik szombaton találkoztunk Sinterklaas-sal, a holland Mikulással. A napot egy félreeső iskolában kezdtük, ahol a Fekete Péterek már javában készültek a mulatságra. táncoltak, énekeltek, készültek a sminkek. Mikor mindenki kész volt busszal kimentünk a

kikötőbe, ahol mindenki hajóra szállt, és elindultunk Leeuwarden belvárosa felé. Sajnos nem

mehettünk fel a szabadtéri részre, mivel pont fölöttünk volt a Mikulás és rajtunk nem volt smink, de ettől függetlenül, én nagyon élveztem az egészet. Hatalmas buli volt, rengeteg ember állt a csatorna parton, és integetett. A legjobb az volt, hogy nem csak gyerekek, hanem felnőttek is.

A program második része a felvonulás volt. Mikor partra szálltunk, Sinterklaas fehér lovon elindult a városba egy hatalmas parádés felvonulás kíséretében. Mindenki kiabált, a Fekete Péterek édességet osztogattak, nagyon jó volt a hangulat.

Annak ellenére, hogy az elején féltem attól, mi lesz velem egy hónapig külföldön, nagyon jól megszoktam, és sajnáltam, hogy vége lett, másrészt jó érzés volt belegondolni, hogy hamarosan újra láthatom a családomat. Minden egybevetve egyáltalán nem bántam meg, hogy jelentkeztem, és ha tehetném, újra jelentkeznék. Életem egyik legmeghatározóbb hónapja volt, és biztos vagyok benne, hogy nem most voltam utoljára Hollandiában.